

Letna plača 2 gold.
Družbeniki dobivajo
list brezplačno.

—

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

—

SLOVENSKA

ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Kratko poročilo o 27. občnem zboru nemško-avstrijskih čebelarjev v Dunajskem Novomestu od 10.—14. sept. 1882. — Čebelar in sadjerejec. — Mala statistika. — Razno. — Poziv. — Imenik II. — Listnica opravištva.

Kratko poročilo o 27. občnem zboru nemško-avstrijskih čebelarjev v Dunajskem Novomestu od 10.—14. sept. 1882.

Na tem občnem zboru ni sicer nikdo zastopal slovensko-čebelarškega društva, ker sl. ministerstvo zaradi pomanjkanja denarjev ni nobene podpore dovolilo (verh tega je še nekaj drugih zadržkov bilo), vendar pa mislimo, da vezi ne smemo pretergati, tedaj poročamo o kratkem, kakor smo čitali po raznih čebelarskih časopisih in kar smo slučajno po osnovatelju, čast. gosp. Šahinger-ju, slišali.

Že v Kolinu leta 1880 je bilo izrečeno, da pride spet kako avstrijsko mesto na versto in prihodnje leto v Erfurtu je bilo res za 27. občni zbor Dunajsko Novomesto odločeno. Po topli zimi l. 1881—1882, so čebele zdrave spomlad doživele in nadejati se je bilo dobre letine, a račun se je delal brez kerčmarja. Pervi spomladanski dnevi so bili mnogo prevročji; majnika je bilo treba marsikateri dan zimske suknje poiskati; meseca rožnika pa so šli zaradi deževanja vsi upi — po vodi. Še le proti koncu tega meseca se je začelo boljše vreme, toraj tudi čebele malo napredovati in rojiti, a prepozno je bilo. Po Nemškem je bilo še slabejše, kakor pri nas; za čebelarje toliko žalostnejše, ker jesenske paše sploh nimajo. Zato tudi so bile okoljšine malo mikavne, po občnih zborih dalje hoditi in še denar zapravljati. Res je bilo tudi zborovalcev primeroma z prejšnjimi leti, n. pr. v Pragi, v Erfurtu (800 do 1000), silno malo, le nekako 200; vendar glavni stebri občnih zborov, kakor Dzierzon, Gatter, Gühler, Lehen, Vogel, i. dr., so prišli. Tudi Kranjcev se je nekaj zborovanja udeležilo in sicer osebno in s čebelarsko robo razstave.

10. septembra tek. leta je mestni župan, g. Pöck, kot izvoljen predsednik zborovanje pričel. Kakor navadno pozdravljal je naj pred došle zborovalce, se zahvaljeval visoki vladi za zdatno podporo ter zaklical „Hoch“ presvitlemu

cesarju, ki toliko velikodušno kmetijstvo in vse dobro vedno podpirajo. Da so vsi zborovalci, zlasti Avstrijci, iz dna serca gromovito „Slavo“ našemu vladarju klicali, se umé samo po sebi. Potem so se obravnave pričele.

Kako so se razni zastopniki in poslanci predsedništvu predstavljali, drug drugemu častitali in kadili, no — to je bilo kakor povsod, tedaj ne bomo popisovali. Začnimo toraj z rečno obravnavo, z odgovorom na stavljenе prašanja.

Obravnaval in razpravljaj je, kakor navadno, prvo prašanje stari mojster — čebelar, dr. Dzierzon: Kako si napravljajo in vzderžavajo čebele o zimskem pokoju potrebno toploto? Začel je: Slavni zbor! Po izreku: „Česar je sercé polno, od tega govori tudi jezik.“ Jaz govorim gotovo naj rajši, kjer sem ali stojim, od ljnbih čebelic, ker za-nje živim in gorim; a danes sem pa ravno v to poklican. Ali, kaj naj govorim, o čemu se nismo še razgovarjali? O vsemu, kar naše čebelarstvo tiče, smo se v preteklih dolgih letih že mnogokrat razgovarjali, večinoma so prašanja tudi že dognana, ker vsi smo enih misel, n. pr. o matiči, trotih, oplodovanji, množenji i. t. d., kar od naših sprednikov ne moremo zaterdovati; ali zlasti o eni točki so si misli čebelarjev še zeló navkriž, namreč kar se tiče toplote v čebelnem panji o zimskem počitku. Zato sem si tudi to izvolil v razgovor, ter Vam, dragi tovarši predlagam v prvo obravnavo.

Toplota je čebelno življenje, mraz njena smert. Da zamore čebela izletavati in medeni sok nabirati, potrebuje toplote 12 do 30 stopin po Reomirju; 12 do 13 stopin je tedaj naj skrajniša mera toplote, da čebela izletava in sladkorne snovi nabera. Pa mnogokrat, zlasti na jesen o ajdovi paši in v senci, čebele popadajo in ne morejo nositi, če ravno je toplote 14 do 17 stop. ter še le vstajajo, kadar jih toplejše solnce ogreje. Pri toploti okoli 9. stop. zamore čebela le še laziti in hrano jemati, tedaj nekako životariti. Kar je toplote manj, čebele težko preživijo, nekako okerčijo, dokler odmerjó.

Ker pri nas zima mnogokrat ozračje jako močno ohladi, tako da toplota kar zgine ter več stopin mraza, pravo ledeno ozračje, nastopi, bi čebele na prostem ne mogle živeti, naj bi ne imele moči si potrebne toplote same preskerbovati. Vse čebele enega panja so podobne toplokernim živalim. Te se v toploti stegujejo, v mrazi pa kolikor moč kerčijo, da merzli zrak toliko manj telesnega poveršja zadeva. Enako je s čebelnim ljudstvom. V toploti se razteguje, da ga je kmalo ves panj poln, celó tudi zunaj žrelca prenočuje, o mrazu pa se kerči in stiska, da je kmalo naj bolj čebelen panj prazen in le kje v kotičku mala kepica visi.

Si mar li delajo s tem toploto? Da in sicer po mojih mislih po dvojnem načinu. Naj pred z dihanjem, kar predstavlja zarad dotike izdihanega oglica z zračnim kislicem nekako zgorljivo dejanje, katero, kakor znano, toploto dela, in potem pa si delajo toploto prav tvarinsko z vtripljenjem in pahljanjem perutič, zarad česa nastane v panji neko dergnenje, katero enako tudi toploto dela. Kolikor hujši je mraz, toliko večje je tudi vtripljanje perutic, naravno tudi toliko več medú povzijejo. Zatoraj je moje terdno prepričanje, da čebele ne moremo nikoli pretoplo odeti, naj tudi, kakor dobro véim, marsikateri drugače mislijo. Panj namreč sam od sebe ne daje nobene toplote, ampak toploto le v sebi zaderžuje, da ne izpuhtí. Čebele si toploto same delajo in

sicer kot merzlokervne živalice ne nehoté zaradi samega skupnega bivanja, ampak prostovoljno in po potrebi, kadar jih in kolikor jih mráz bolj ali manj stiska; gotovo pa potem takem ne bodo več toplote si delale, kakor je potrebujejo. Če toraj zapazimo, da po zimi, kadar so vsi panji pokojni, nekateri panji zeló šumijo, si vselej lahko mislimo, da temu ni mráz kriv, ampak kar si bodi družega, n. pr. véasih zginé matica nenadoma, pomanjkanje vode ali dobrega zraka i. t. d. Naj bi zamogla prevelika toplota panjem nevarna biti, tedaj bi mogle čebele o toplih zimah, zlasti pa ravno naj boljši panji slabo prezimovati, in vendar skušnja nas ravno nasprotno uči.

Razmere toplote v panji omeniti in jih letošnjemu občnemu čebel. zboru v obravnavo priporočiti, me je nagnila vednost, da ima moja misel mnogo nasprotnikov. Zlasti nek učitelj iz Pruskega (Kanitz) imenuje moje zaterdovanje zmoto ter se posebno posmehuje in ne more verjeti, da bi stare čebele po zimi po satovji v lonččkih tičale, ker še ni nikoli nobene stare čebele v lonččkih vidil. Moj nasprotnik mora čudne misli imeti od načina, kako si čebele toploto v panji delajo, ki jih pa danes ne morem zavračevati.

Naj bi izvedeni čebelarji o tej reči svoje skušnje in svoja opazovanja prav odkritoserčno naznanaovali, ker le tako se misli bistrijo in zmote popravljajo, ter prikrite resnice čedalje bolj razkrivajo in jasneje dokazujejo. (Splošna gromovita pohvala.)

Po tem tako rekoč vvodnem govoru o prašanji toplega prezimovanja se je pričel razgovor in po pozivu dr. Dzierzona je res mnogo zborovalcev besedo poprijelo. Čujmo jih nekoliko. *)

Pervi je bil bar. Bela-Ambrozi z Ogerskega: Zavedam se, je rekel, sitnega položaja, ker sem z mojstrom Dzierzonam v nasprotji, vendar upam, da se mi ne bode za zeló vzelo, če izrečem nekatere besede z vsem spoštovanjem do našega staroste-učenika. Naš mojster zaterduje, da pretoplega prezimovanja ni; jaz pa mislim, da tudi to je mogoče, ali večinoma je tega kriva neskušenosť čebelarja. Pretoplo zna čebelam biti, če so dobro odete in imajo premalo prostora v panji. Res je, kar pravi dr. Dzierzon, da si znajo čebele same pomagati, ali če imajo pretesno v panji, se jim to težko posreči. Tedaj nikar panjem, zlasti močnim, premalo prostora pustiti, zraven jih pa preveč odeti.

Ilgen-Kamin hoče le malo opazko izreči o toploti v ajdovi beri. G. Dzierzon pravi, da o ajdovi paši potrebujejo čebele več toplote, kakor druge čase, sicer popadajo. Jaz imam druge skušnje. Opazoval sem že večkrat pri visoki toploti (blizu 18—20 stopin), da čebele, kadar se iz ajdove paše povračujejo, težko sopejo in popadajo, čez malo časa počitka so se pa zopet vzdignile ter odletele. Nekaj enacega so opazovali kmetovalci, ki so svoje živali, n. pr. prešiče z ajdo pitali. Kakor kaže, ima ajda nekaj vpijanljivega v sebi, zato živalice (veče ali manjše) od začetka nekako vpijani, omoti, potem pa, ki se malo počijeje, spet zdrave postanejo, kakor popred.

(Dalje prih.)

*) Če o tem prašanji malo bolj natanjčno poročamo, menda čebelarjem — bralcem ne bo neljubo, ker reč je res za vsakega čebelarja naj zanimivša.

Čebelar in sadjerejec.

Lansko leto že smo opominjali, da umen čebelar naj bode tudi marljiv sadjerejec, ker čebelarstvo in sadjereja drug drugo podpira in če je oboje dobro oskerbljeno, se bode imel tudi čebelar dobro zraven. Zato smo lani navodili 12 glavnih vodil za snaženje sadnega drevja.

Kaj pa hočemo letos o tem povedati? Dve reči: Umen čebelar naj si zasaja lep sadunosni vert, tedaj naj pridno zasaja mlada drevesca ter jih požahnuje; drugič naj gleda, da staro drevje ne bode le prostora zasedalo, ampak da bode res sadunosno, rodovitno.

Le premnogokrat se toži, da sadno drevje ne rodi več tako, kakor nekdanj; le pomnogokrat so take tožbe pa tudi resnične. Kaj pa je tega krivo? Zemlja, podnebje in drevje ne; vse troje je svoje naravne moči ohranilo do današnjega dneva in jih bode ohranilo tudi v prihodnje. Krivdo moramo tedaj kje drugod iskati. Kje pa jo bomo li iskali, kje našli, kakor pri kmetovalcih samih? Naši spredniki, katere naš mladi svet rad zove mračnjake in nevedneže, niso bili nikakor tako nevedni, kakor bi kdo sodil. Še se spominjam na svoje otročje in mlade leta. Snaženje drevja na spomlad je bila kmetovalcem tako ojstra zapoved, kakor za klajo živini skerbeti. Pervi lepi toplejši dnevi so r. oče tu, Bog jim daj večno luč, in tudi drugim sosedom potisnili v roke malo žagico, ojster nož in drevesno mazilo; vsako drevo je moglo ojstro preskušnjo prestati in kakoršen je dobil razred, tako se je pa z njim ravnalo. Po vertu je vse križem ležalo nepotrebnih, nerodovitnih véj, da nam otrokom še prav ni bilo, ker je nas v tekanji zadrževalo ali v bose noge zbadalo, še manj pa, ker smo mogli vse to na kupice znašati, da nam je celó časa za igranje manjkovalo. A nič ni pomagalo: „Kdor ne bo zdaj priden, ne bo spomlad češenj zobal, pa tudi ne na jesen hrušk in jabelk dobil,“ so oče rekli, da, včasih se je celó za suhe po zimi hudo godilo, le terden sklep poboljšanja je ojstro očetovo prepoved spremenil. Pa — kaj bom dalje pripovedoval — saj véim, da se marsikaterim naših mlajših vse to neverjetno ali celó neumno zdi, saj ima človek tudi še kaj družega opraviti. Pa od tega tudi nisem mislil govoriti — se mi je le po sili vrnilo; mislil sem pa o kratkem povedati, kako se stara nerodovitna drevesa premladijo in spet rodovite storijo. Kako tedaj?

Naj pred je treba ojstrega preiskovanja, zakaj drevo ne rodi. Ga ugnablja rak, merčes? So krive pregoste veje in izrastiki? Mu manjka gnoja, i. t. d. Po raznem odgovoru na taka prašanja sledi tudi razno ravnanje s sadunosnim drevesom. Po raku, merčesu poškodovano drevo se mora tega osnažiti. Rakovo lubje in lesovje se mora do zdravega lesa izrezati in rana zamazati. Da se merčes nima kam skrivati ali svoje zalege staviti, naj postarana terda skorja odstrani do zdrave kože ali lubadi ter drevo z apnenco pobeli. Kdor noče gledati bele barve, zna malo saj ali rujave ilovke primešati. So pregoste veje ali vodeni izrastki krivi, se mora vse nepotrebno izrezati in odstraniti z nožem, žago ali sekiro, kakor bolj prav kaže. Pri tem delu opozorujemo na lanska vodila, letos jih ne moremo zopet ponavljati.

Mnogokrat je pa drevo nerodovitno zato, ker stoji v pusti, negojni zemlji, ki je nezmožna drevesu povračevati po sadji izpite moči. Pri takem

drevesu nož in žaga ne pomagata, ampak le gnoj. Naj se drevesu pametno in zadostno gnoji in povernilo se mu bode nekdanja rodovitnost.

A kako pa sadnim drevesom gnojiti, z gnojem ne smém, tnalovne nimam? Res jih je mnogo, ki mislijo, da drevju z gnojem gnojiti, drevji škoduje, da celo, da se usuši. Ali to so prazni presodki. Vsaki zemlji, raste naj na nji rastlina, žito ali drevo, se morajo izpiti moči povračevati, če hočemo, da rodovitna ostane. Le prav naj se zgodi, pa ne bo v škodo, ampak naj večí dobiček. Gnoji naj se sadunosnemu drevju prav zgodaj na spomlad. Kadar zemlja toliko otaja, da se dá kopati, naj se skopá kak meter od debla okoli in okoli drevesa kakih 20—25 cm. globoka jamica, ki se napolni s kravjekom in spet s perstjo zasuje. Tako gnoj koreninam ne škoduje, ker ne leži neposredno na koreninah; gnojna moč pa po dežji cezí (polagama kaplja) globekejše v zemljo in tako pride do takih drevesnih sesalk (koreninic), ki gnojno moč željno, pa polagama pijejo ter po debelih koreninah drevesu povračuje zgubljeno moč in tedaj rodovitnost. Neposredno okoli debla razjedalnega gnoja nasuti, se vé, da več škoduje, kakor pomaga, in naj bi tudi ne škodovalo, saj gotovo bilo bi zastonj, ker debele korenine neposredno gnojnih rahlih moči ne morejo s pridom serkati. Od časa do časa naj se tudi zemlja v okrožji kakega metra prekopá in z rahlá, da bode zrak v zemljo mogel. Še boljše bi pa bilo staro nerodovitno zemljo po njivah razstrositi in podorati, okoli drevesa pa nove gnojne zemlje iz njiv nasuti. Dokler ni zemlja okrog drevesa preterda, pomaga k rodovitnosti silno veliko polivanje z gnojnico.

Kdor si bode tako prizadeval, bo v svoje veselje staro drevo tako rekoč prerodil, ki mu bode potem obilno povračevalo njegov trud z medom (po cvetji) in okusnim sadjem.

Mala statistika

našega čebelarstva po Kranjskem kaže, da čebelarstvo vendar le po malem napreduje, če tudi ne tako, kakor je želeti. O času ljudskega popisovanja l. 1870. je bilo popisanih 25203 plemenih panjev. Pri enaki priliki l. 1880. pa je bilo popisanih 32125 panjev. L. 1881. je po naročilu vis. misterstva sl. odbor kmetijske družbe pozvedoval, koliko Kranjsko panjev prezimuje. Po dopisih izvedencev iz raznih krajev se je naštelo 53920 panjev.

Res je, da zaradi raznih vzrokov vsi taki popisi in taka pozvedovanja niso popolno zanesljivi, pa resnici se vendar bolj ali manj bližajo; tedaj vradni razložek panjev l. 1870. in 1880. znaša 6922 panjev napredka; l. 1881. pa 28707 več kakor l. 1870. in 21805 več kakor l. 1880. Recimo, da je zadnja številka za kako tretjino prevelika, tak bo resnično število starih plemenjakov na leto nekako 45 do 50 tisoč, tedaj gotov napredek od l. 1870., naj je bila tudi tistoletna številka za nekaj tisoč panjev premajhna. In res, če malo nazaj pomislimo, in primerjamo zdajno število čebelarjev po znanih nam krajih s čebelarji l. 1870, se nam kaže precej velik napredek, kar se tiče števila čebelarjev in prezimovanih panjev.

Enako je tudi, kar se tiče umnega čebelarstva s premakljivimi satniki. Kolikor deželo poznamo, ni bilo pred znanem posvetovalnem zborovanjem kranjskih čebelarjev za osnovanje umnega čebelarstva s premakljivim delo-

vanjem v Ljubljani 22. novembra l. 1871. nič več, kakor pet čebelarjev, ki so premakljive satnike poznali ter z njimi čebelariti poskušali.

In če zdaj po Kranjskem pogledamo, jih je res še veliko premalo čebelarjev, ki bi z dzirzonovim ali dzirzonoziranim panjem čebelarili, a vendar se najde v vsakem kraji kak čebelar, ki to poskuša; tu in tam pa tudi prav vnetih kmetijskih čebelarjev, ki bi novega panja nikakor več s starim ne hotli zamenjati. Našteli bi jih ne le nekaj desetih, ampak že tudi kako stotino, ki nov panj s premakljivim satovjem čez vse čislajo.

Opomba vredništva: Vzrok, da smo malo statistiko ponovili ter jo še nekoliko razširila (glej št. 6 tek. leta), je dopis nekega starega čebelarja, kakor se sam imenuje, v katerem toži, da čebelarstvo čedalje bolj pojema, da z novim čebelarstvom ni nič, naj se tedaj s tem nikar ne vkvarjamo i. t. d. Za zdaj mu bodi to v odgovor. Dopis objavimo drugikrat.

—x—

Razno.

Nedavno je prodajal po ulicah nekega nemškega mesta človek prav čudno, nenavadno robo. Blago samo po sebi sicer ni bilo nenavadno, pač pa način prodaje. V roki namreč je držal brez panja roj ter ga memogredočim v prodaj ponujal za dve marki, po našem za 1 gld. 10 kr.

Kako je li to mogoče bilo? Mož je sam pripovedoval, da v mesto gredé zagleda roj v nekem leščevem germu, vejo previdno odreže ter na vaji viseč roj tri četert ure dalje v mesto nese in ga tam na prodaj ponuja. Kupei, bolj prav memogredoči, od dalje strahoma gledajo nevarno blago ter se čudijo, da so bile čebele tako mirne. Je li mož roj prodal ali ne, časopisi niso vedeli povedati.

Je li to verjetno, ali je gola šala? Mogoče je že; saj vemo, da je že marsikteri roj celi dan tudi do družega dne na veji visel, če ga nikdo ni zapazil. Včasih so čebele vtrujene, če namreč od dalje priletijo. Da je roj prav pohleven, če ga rahel dežek pomoči, vsak čebelar vé ter se je naj berž že vsak več ali manj tega pomočka pri ogrebanji poslužil. Znabiti je bil najditelj sam toliko premeten, da je roj od časa do časa malo poškrpil; tedaj je že šlo s previdnostjo, zlasti če je bilo bolj hladno vreme. Vsakako se pa tako blago vsakemu na prosti ogled po ulicah navadno ne prodaja in prodajalec je mogel že precej poguma imeti.

—x—

Poziv

vsem bučelarjem in prijateljem bučelarstva gornjega Koroškega in Gorenjskega.

V našem obširnem cesarstvu se težko nahaja okraj, kateri bi toliko in tako dobre strdi rodil, kakor ravno z raznimi planinskimi cveticami obraščeni logi Gornjega Koroškega in Gorenjskega.

Dokaz tega je, da po Avstrijskem in Ogrskem ni bučelarstva nikjer tako razširjenega, kakor ravno pri nas.

Tudi je gotovo, da vsako leto mnogo strdi pridelamo, da se vtapljamo v medu (!) Ravno tako je tudi sploh znano, da nimamo potov, po katerih bi

strd po njeni vrednosti mogli v denar spraviti. Glavni vzrok tega je pač to, da naša po starem načinu pripravljena strd je le redko kdaj tako čista, kakor je strd po novem načinu pripravljena.

Temu se zna in mora v okom priti z združenjem onih bučelarjev gorenje Koroške in Gorenjskega v močno družbo, kateri bo naloga, domače bučelarstvo zdajnemu času primerno prestrojiti in tako pridelk zboljšati; kakor tudi naše povsod znano pleme planinske buče po primerni ceni v druge kraje vpeljati.

Bučelarji in prijatelji bučelarstva spomnite se reka našega presvitlega vladarja „z združenimi močmi.“ Da, le z združenimi močmi nam bo mogoče to doseči, kar je posameznemu nemogoče. Upljiv takega združenja vseh bučelarjev imenovanih krajev bo enakomerno vsem koristen. Zato vljudno vabimo vse čebelarje in prijatelje čebelarstva k posvetovanju in vstanovljenju čebelarskega društva v zgornji Trbiž (gostilnica Gelbfuss) na 23. nov. tek. leta ob 10. uri dopoldne.

Ob enem hočemo pri tem shodu pokazati, s kakšnimi pripomočki bučelarji drugih dežel delajo, da napravljajo boljše strd, ter jo primerno dražje prodajajo. Zato hočemo rastaviti nekoliko novejšega čebelarskega orodja: razne stroje, matičnice, panje, i. t. d.

Vsi prijatelji bučelarstva, ki se hočejo shoda vdeležiti, naj se oglasijo za vstopnice pri osnovalnem odboru pismeno, ali pa jo na dan vstopa dobijo.

Ponavljaje vljudno vabilo prosimo tudi, vsem znancem bučelarstva naš namen razjasniti in jih za to pridobiti, priporoča se z vsem spoštovanjem

osnovalni odbor:

Janez Einspieler,
župnik v Ukvalah.

Martin Dragan,
c. kr. poštar.

K. Gelbfuss,
gostilničar v Trbižu.

Janez Rabič,
oštir in posestnik v Kamniški gori.

Alojzij Schrey,
c. kr. poštar v Jesenicah.

Opomba. Razstava bučelarskega orodja bo od 23. do 26. novembra tek. leta.

Dostavek vredništva. Želeči novemu društvu vso srečo in pospeh, se nam vendar hoče dozdevati, da gg. osnovalci reč vidijo vse bolj pisana, kakor je v resnici. Že poziv je jako zelo prenapet in šopiren, pa to je reč osnovalnega odbora. Le opomnimo, kar cenó medú tiče, da se dandanes ne dá cena zvikšati po naši volji. Če tudi je slaba letina pri nas, zato pa še ni povsod, in če ima boljše letino Srbija, Bosna, i. t. d., kaj brani, da je tudi pri nas medú dosti in njegova cena nizka? Dežele so z železnicami preprežene, v dveh, treh dneh nam medú pritirajo več kakor ga potrebujemo. Zatoraj se v tem ne dá nič prisiliti.

Kar se tiče prodaje živih čebel, je bila kupčija pred 15—20 leti prav živahna. Naša siva planinska čebela je po Nemškem jako slovela; tudi dobiček je bil lep in vreden, da se je človek za-nj potrudil. Vse to nam je popolno znano. A zdaj spet niso več tisti časi. Kupčija je še zmirom precejšna, a prodajalcev preveč. In ravno na Gorenjskem proti Trbižu jih je naj več, da spet ni gotovo, če bode li ravno Trbiž premagal. Pa — bomo videli; prihodnost bode naj bolj gotovo odgovarjala.

Imenik II.

častitih udov, ki so letnino za leto 1882 vplačali.

Čast. gosp.	Arženšek Matija, župnik v Grižah	2	gld.	kr.
"	" Barlič Martin, vpok. župnik v Dobu	2	"	— "
"	" Besednjak Miha, posestnik v Komnu	1	"	— "
"	" Bezenšek Jurij, župnik v Čadramu	2	"	— "
"	" Čebular Franc, župnik na Opčini	2	"	— "
Blag.	" Dekleva Alojzij, posestnik v Postojni	2	"	— "
Preč.	" Erjavec Matija, dekan v Vipavi	2	"	— "
"	" Florijančič Franc, posestnik pri sv. Petru	1	"	— "
"	" Grajžer Janez, mizar v St. Valburgi	1	"	— "
"	" Jemec Lovrencij, orglar na Homcu	1	"	— "
Čast.	" Jereb Matej, župnik v Stopičah	2	"	— "
"	" Ključevšek Ignacij, župnik v Spodn. Logu	2	"	— "
"	" Kolarič Jožef, župnik na Razborji	2	"	— "
"	" Lesjak Valentin, župnik v Dvoru	2	"	— "
"	" Lušin Anton, župnik na Homeu	2	"	— "
"	" Matičič Franc, čebelar na Unci	1	"	— "
"	" Mlekuš Tomaž, cestni nadzornik v Bovcu	2	"	— "
"	" Ovčjak Janez, posestnik na Verheh	1	"	— "
Preč.	" Ozimik Evtstahij, gvardijan na Kostanjevici	2	"	— "
Čast.	" Pahor Štefan, vikar v Peumi	2	"	— "
"	" Pavčič Anton, nadučitelj v St. Rupertu	1	"	— "
"	" Poženelj Ivan, učitelj na Unci	1	"	— "
Čast.	" Preša Jožef, župnik v Pečah	2	"	— "
"	" Potočnik Janez, župnik na Brezoveci	2	"	— "
Blag.	" Pagliaruzzi Izidor, posestnik, dež. posl. v Gorici	2	"	— "
Čast.	" Pretnar Janez, vikar v Goleu	2	"	— "
Blag.	" Rus Lovrencij, vel. posestn. v Št. Vidu bl. Berda	2	"	— "
"	" Sajovic Janez, posestnik v Stari vasi	1	"	— "
"	" Sancin Ivan, posestnik v Dolini bl. Tersta	2	"	— "
Blag.	" Souvan Franc, posestnik v Ljubljani	2	"	— "
Preč.	" Stranjšak Martin, dekan v Hočah	2	"	— "
Čast.	" Zupančič Janez, vpok. župnik v Radomljah	2	"	— "
Blag.	" Urbas Leopold, vp. rudn. uradnik v Idriji	2	"	— "
"	" Umek Ignacij, posestnik na Verhniki	1	"	— "
Čast.	" Tavčar Miha, župnik v Žužemberku	2	"	— "
"	" Valentič J., učitelj na Opčini	1	"	— "

— x —

Listnica opravištv.

Vse dosedanje ude lepo prosimo, da nam pred ko mogoče zaostalo naročnino pošljejo. Naročnine do zdaj še polovice ni vplačane; plačati pa bode skoraj treba vse, ker leto gré k koncu.

Res je, da nam zaradi premnožega dela ni vselej mogoče lista o pravem času izdajati, a število listov vendar vselej izpolnimo in udom dopošljemo, na letnino pa tako marsikateri leta in leta pozabijo. Naj bi nam udje le s toliko zamudo letnino pošiljali, s katero jim pošiljamo liste, bi jim bili prav serčno hvaležni!

Odgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarsko društvo“.

Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.